

Món quà
Giáng Sinh

Das Weihnachtsgeschenk

Món Quà Giáng Sinh

Xếp hồ sơ bệnh lý của Ông Nguyễn Văn An vào tủ, tôi ngồi thử với bao hình ảnh xáo trộn trong đầu. Cả một khoảng thời gian dài hơn hai mươi năm trôi qua, tôi tưởng dĩ vãng đã chôn vùi, không ngờ, giờ đây dĩ vãng ấy trở về rõ hơn cả khi là hiện tại.

Ngày ấy tôi chỉ là cô bé năm, sáu tuổi. Cái mốc thời gian mà ký ức tôi biết và còn ghi nhận được là đám tang ba tôi. Tôi không nhớ đám tang ba tôi được diễn tiến thế nào, tôi chỉ nhớ khi "được" mặc chiếc áo dài trắng mới, tôi hồn hở chạy ra trước nhà khoe với bọn con Mèo, con Hiền, thằng Lụu, thằng Tèo. Tôi đâu biết từ ngày mặc chiếc áo ấy cuộc đời tôi đi vào một ngả rẽ, xa hẳn cuộc sống bình dị mà bao nhiêu đời ông cha tôi đã trải qua. Hình ảnh tôi không bao giờ quên được trong đám tang ba tôi là mẹ tôi. Tôi nhớ, mẹ tôi khóc sưng húp cả mắt, nhiều lần mẹ ôm tôi vào lòng tức tưởi, hình như có những lúc mẹ tôi lịm đi vì đau buồn. Tôi nhớ, hình như cả nhà ai cũng được mặc áo mới; riêng mẹ thì không, vì bà và bác Cả tôi cũng không cho, bảo tại mẹ mà ba tôi mới phải ra đi vội vã như vậy.

Hai tuần sau khi ba tôi mất, mẹ tôi rời nhà nội tôi. Làm sao tôi quên được buổi chiều hôm ấy, lúc mẹ tôi quỳ mọp trước mặt bà tôi xin được ở lại bên tôi, dù phải làm đầy tớ cho cả gia đình bên nội, hoặc nếu phải ra đi thì xin được dẫn tôi theo. Cuối cùng, mẹ tôi thất thểu ra đi trong tiếng khóc thảm thiết kêu gào đòn mẹ của tôi.

Đau buòn vì mất cả ba tôi lẫn tôi, lại thêm tiếng chì tiếng bắc của nhà chồng, nhà nội phao vu, mẹ tôi đau nặng. Hai tháng sau, ngoại tôi cho người sang nhà nội, xin phép cho tôi về chịu tang mẹ, nhưng nội tôi từ chối. Tôi tiếp tục sống trong sự bảo bọc của nội tôi, được hơn hai năm, rồi nội cũng theo ba mẹ tôi về thế giới bên kia.

Vài tháng sau, một buổi tối, bác Cả gọi tôi vào phòng riêng, sau vài câu thăm hỏi công việc trong ngày, bác bảo:

- Thảo à, bác thương con cõi cút, bác coi con như con của bác, nhưng khổ nỗi, nhà bác nghèo, mùa màng thua thiệt luôn. Bác lại đông con, hai bác làm cả chục miệng ăn không đủ. Bác đã hỏi thăm bà con họ hàng trong làng mình, xem có ai bằng lòng nuôi con giúp bác, chứ ngày nào con với các anh chị cũng giành giụt từng củ khoai, trái bắp là điều bác không muốn nhìn thấy. Nhưng, không ai muốn nuôi thêm một miệng ăn nữa, ngoài ông truyền đạo Tin Lành trẻ tuổi kia. Ông ấy lại chưa có vợ, nên không thể nuôi con được. Vì vậy, bác nhờ ông ấy hỏi xin cho con một chỗ trong cô nhi viện, họ đã bằng lòng.

Ngày mai con đi với bác và ông ấy đến Nha Trang. Con sẽ ở đó, người ta sẽ nuôi con, cho con đi học. Sau này, dạy cho con một nghề nào đó giúp con kiếm sống được. Biết đâu con lại sung sướng, may mắn hơn các anh chị ở nhà...

Ấn tượng cô đơn, lạc lõng sau khi cha mẹ và bà tôi mất, lại thêm mấy tiếng "cô nhi viện" khiến tôi hoảng sợ, tôi ôm chầm lấy bác tôi:

- Bác ơi, bác thương cho con ở với bác, đói khát con chịu được, làm việc cực nhọc mấy con chịu được, bị các anh chị hay bác gái rầy, hình phạt gì con cũng chịu được hết, đừng bỏ con bác ơi, con sợ lắm.

Bác nhẹ gõ tay tôi ra và ôn tồn bảo:

- Thảo à, để con ra đi như vậy bác cũng khổ tâm lắm con, nhưng bác tính kỹ rồi, không còn cách nào khác. Phần con như vậy cũng tạm ổn định. Thỉnh thoảng bác sẽ ghé thăm con, bác không bỏ con đâu. Đó không phải vấn đề bác muốn nói với con tối nay. Nay giờ con đã tám tuổi rồi, cũng đủ lớn để biết sự thật và trách nhiệm. Con có biết tại sao ba con chết không?

Qua giọng nói và nét nghiêm trang trên khuôn mặt bác, tôi không dám khóc nữa và lo sợ nhìn bác:

- Dạ..., ba con té sông.

- Đó là chuyện nói với con nít. Con chú ý nghe và nhớ điều bác dặn con tối nay, và hứa với bác; nếu bác không trả thù cho ba con được, con phải là người trả thù cho ba con...

Tôi rời nhà thờ khi chương trình thờ phượng kỷ niệm Chúa Giáng Sinh vừa dứt, khi mọi người bắt tay nhau, tặng nhau những lời chúc mừng, và tiếng nhạc Giáng Sinh vẫn nhẹ vang trong không gian, trong lòng người những âm điệu tròn cao thánh thót. Trời vẫn lạnh và tuyết vẫn rơi, vài bông tuyết thấy bóng tôi vội nhẹ vướng lên mũ, lên áo, hay chập chờn trước mặt như mời gọi tôi bay đùa trong không gian trắng xóa tuyệt đẹp đó. Nhìn những bông tuyết trong vũ khúc nghệ thường, tôi cũng ước mong được hòa mình với chúng. Tôi mỉm cười vu vơ khi nghĩ nếu mình cũng là một trong những bông tuyết đó, thì ai sẽ là người chiêm ngưỡng, tận hưởng cảnh vật tuyệt diệu này? Tôi thầm tạ ơn Thiên Chúa đã dựng nên tôi là một người, và tạo dựng cả vũ trụ này cho tôi tận hưởng.

Trở lại bệnh viện, tôi mang theo niềm vui từ nhà thờ, tôi đến từng phòng bệnh nhân, gửi đến họ lời thăm hỏi, tặng họ một tấm thiệp trong ấy tôi ghi câu Thánh Kinh mà tôi rất thích. Căn phòng tôi đến sau cùng là phòng ông An. Tôi vào phòng lúc ông đang ngắm trần nhà, tôi lên tiếng:

- Chào ông An, hôm nay ông thấy trong người thế nào?

- Cám ơn bác sĩ, tôi khỏe hơn.

- Bệnh viện ở đây buồn hơn ở Việt Nam mình ông nhỉ. Ngày còn bé, có lần tôi đau nằm bệnh viện, đêm đến nhìn mấy con thằn lằn vui đùa, rượt cắn nhau, cũng đỡ buồn. À, mà hôm nay đặc biệt bệnh viện cho thân nhân đến thăm buổi tối và cho một người ở lại, người thân của ông sao chưa thấy ai đến, ông cần tôi giúp thông báo cho họ không?

- Tôi không có thân nhân bác sĩ ạ.

- Ông cụ mấy hôm vào thăm ông, không có họ hàng gì với ông sao?

- Không, tôi mới quen ông ấy vài tuần trước khi tôi vào đây thôi.

- Xin lỗi, tôi không biết, có thể làm ông buồn.

- Được bác sĩ đến thăm ngày nay là quá lắm rồi.

Hôm nay bác sĩ có phiên trực?

- Không, tôi chỉ vào để thăm hỏi, vì tôi nghĩ năm bệnh viện ngày nay buồn lắm, nhất là ông, sẽ nhớ quê hương, bà con nhiều hơn.

- Cám ơn bác sĩ. Tôi nay bác sĩ không đi dự dạ tiệc hay họp mặt gia đình sao..

- Tôi mới đi nhà thờ về, tôi không thích dạ tiệc, tôi có xin phép ba mẹ nuôi tôi vào đây và sẽ trở về nhà trễ.

Sau vài giây cả hai người cùng yên lặng, tôi ngập ngừng thốt:

- Chắc cháu chỉ đáng tuổi con cháu ông, xin ông đừng gọi cháu là bác sĩ nữa, cháu tên là Thảo.

- Nếu tôi lập gia đình chắc con tôi cũng cỡ tuổi bác sĩ. Nếu bác sĩ cho phép tôi sẽ gọi bác sĩ là cô Thảo cho gần gũi. Cô Thảo người miền nào?

- Dạ cháu sinh gần Đà Lạt, nhưng khi cháu bắt đầu hiểu biết thì sống ở Nha Trang. Ông qua đây lâu chưa?

- Tôi qua đây gần bốn năm. Còn cô?

- Dạ cháu qua đây từ năm 1975, thời gian qua nhanh quá!

- Vâng, nhiều lúc tôi cũng thấy thời gian qua nhanh quá, nhưng cũng có khi tôi thấy dường như nó đứng lại. Qua đây lúc đó chắc cô còn nhỏ? Khi nãy cô bảo xin phép ba mẹ nuôi vào đây tối nay, vậy thân sinh cô còn ở Việt Nam sao? Cô làm giấy tờ bảo lãnh ông bà cụ chưa?

- Dạ ba mẹ cháu mất lúc cháu mới sáu tuổi, cháu ở với bà và bác cháu một thời gian rồi cháu vào cô nhi viện Hòn Chồng. Năm 75 trong một cơ may, cháu rời nước, được sang Âu Châu và được ông bà Bredholt nhận làm con nuôi.

- Lúc nãy cô bảo quê cô gần Đà Lạt, cô có nhớ ở làng hay xã nào không?

- Dạ cháu sinh ở Lạc Lâm, gần Đơn Dương, ông biết vùng đó không?

Liếc thật nhanh nhìn tôi, rồi người đàn ông già nua vội nhìn ra ngoài khung cửa như trốn tránh hay muốn tìm trong bóng đêm một sự ẩn nấp. Thời khắc yên lặng như chơi vơi trong khoảng không nào đó. Với giọng run run vừa e ngại, vừa lo sợ, ông An hỏi tiếp:

- Cô là con của anh chị Tường phải không?

Tôi cố nén sự xúc động khi nghe Ông An hỏi, một câu hỏi như xác định đây là kẻ thù của tôi mà cũng là đối tượng cho tình yêu mà tôi đang học tập. Tôi hỏi Ông An mà tôi tưởng chừng nghe tiếng gió thoảng bên tai:

- Ông quen với ba mẹ cháu phải không Ông?

Nét hoảng hốt hiện rõ trên khuôn mặt người đàn ông, vài giây sau tôi thấy đôi mắt hoảng sợ biến mất nhường cho nỗi tuyệt vọng bao bọc Ông An, Ông thì thào:

- Thật "Trời xanh có mắt", "lưới Trời lồng lộng", tôi có thể trốn thoát luật pháp không khó, nhưng làm sao tôi trốn khỏi con mắt Ông Trời được?!

- Ông nói sao cháu chưa hiểu?

- Cô Thảo à, đến giờ này thì tôi biết cô là ai, và cô cũng biết tôi rồi. Trước mặt cô bây giờ, tôi chỉ là một tử tội chờ trả món nợ máu mà tôi đã gây nên. Trước khi cô ra tay, xin cho tôi được phép tạ lỗi với cô. Tôi không ngờ hành động nông nổi của tôi đã gây thêm cái chết của mẹ cô, khiến cô trở nên cô cũt. Ngày biết mẹ cô qua đời, rồi khi nghe tin cô vào cô nhi viện, tôi hối hận vô cùng. Tôi ao ước được

nuôi cô, để chuộc lại lỗi làm, nhưng ngày đó tôi đâu dám chường mặt ra. Tôi biết bác cô đã thề là sẽ trả thù cho ba cô, nếu ông không làm được việc đó, cô sẽ là người đòi lại món nợ máu, như vậy không bao giờ ông để cho tôi nuôi cô. Lúc đầu tôi sợ bác cô lầm, ông không báo cáo với giới thẩm quyền, vì ông muốn chính ông trả thù cho em. Nhưng sau đó, tôi không sợ ông, vì tôi biết trách nhiệm trên gia đình đong con của ông, không cho ông thì giờ theo đuổi khi tôi nhanh chân chạy trốn như chồn. Biết cô sẽ trả thù cho cha, nên tôi rất sợ, khi có điều kiện trốn khỏi nước tôi vội đi ngay. Tôi chọn vùng Bắc Âu vì tôi nghĩ, không ai muốn đến vùng băng giá này, hi vọng không bao giờ gặp cô, và cũng mong thời gian qua, lương tâm tôi cho phép tôi được yên những năm cuối đời mình. Nay giờ tôi không còn ngả nào để trốn. Tôi chỉ trốn được luật pháp, trốn ông Cả Giang, trốn cô, nhưng ôi không sao trốn lương tâm tôi, và cũng không trốn Ông Trời được. Hơn hai mươi năm qua, người đời nhìn thấy tôi một kẻ lăng bạt giang hồ, đôi khi là anh hùng, hay một ẩn sĩ. Người ta chỉ nhìn thấy tôi qua vai tuồng mà tôi muốn đóng thôi, đâu ai biết được những cơn ác mộng tôi phải đối

diện khi đêm về. Và giờ đây, Ông Trời đưa cô đến đòi món nợ máu mà tôi đã nợ ba mẹ cô. Cô Thảo, cô cho phép tôi được nói hết sự thật của lòng mình, tin hay không tùy cô, tôi nói không phải để chạy tội, vì tôi biết nợ máu phải trả bằng máu. Tôi chỉ xin nói, để khi nhắm mắt, biết rằng có một người hiểu được sự thật trong vụ án đó thôi. Thật tình, tôi không có ý giết ba cô.

-Nhưng vì mẹ cháu gợi ý ông...

-Cô Thảo, tại sao cô nghĩ sai cho mẹ cô như vậy!?

Mẹ cô là người rất đáng kính phục. Bây giờ tôi hiểu rồi. Cô kiên nhẫn nghe tôi thuật lại mọi việc. Khi tôi và ba cô ở vào tuổi đôi mươi, cả hai đều yêu Thu, mẹ của cô. Trong khi mẹ cô chưa biết chọn ai, thì ông bà ngoại cô chọn ba cô. Ba cô con nhà khá giả hơn, lại hiền lành, cần cù lo làm, lo ăn. Tôi không như những thanh niên trong làng thời đó, biết ván đóng thuyền rồi, bỏ xứ ra đi, hoặc tìm sang đám khác. Tôi thuộc loại đam mê kỳ cục. Không cưới được mẹ cô, tôi lại càng mơ tưởng, say mê nàng hơn. Tôi đeo đuổi nàng mãi, dù lúc đó ba mẹ cô đã có cô. Mẹ cô làm đau rất khổ, không phải chỉ hàn hả bà nội cô, mà phục vụ cả gia đình bác của cô nữa. Dựa vào

điểm đó, nhiều lần tôi cù dù mẹ cô bỏ làng trốn đi với tôi. Mẹ cô luôn luôn cự tuyệt. Một hôm bị tôi áp bức quá, trong cơn hoảng hốt mẹ cô la lên: chỉ khi nào chồng tôi chết tôi mới lấy anh. Câu nói đó khiến tự ái tôi bị tổn thương. Tôi buồn vô cùng về sự cự tuyệt của mẹ cô. Chiều hôm ấy, buồn buồn, tôi lang thang ra bờ sông, thấy ba cô đang xuống mé sông gánh nước tươi đám bắp cải. Trong một phút buồn, giận và ghen tức, tôi đến bên ba cô, trong khi anh ấy lom khom nghiêng thùng cho nước vào, tôi lấy cái cuốc, phang vào đầu anh ấy và thẳng chân đá cho anh ấy lọt luôn xuống sông. Khi ba cô chìm hẳn vào lòng sông, tôi mới ý thức được hành động nông nổi của mình. Gia đình bên nội cô đã dựa vào câu nói của mẹ cô mà bảo rằng mẹ cô xúi tôi giết ba cô, gây trong cô mối thù hận mẹ. Cô Thảo, mẹ cô là người đàn bà trung trinh, yêu chồng, yêu con hết lòng. Sau này, nhiều lúc tôi nghĩ, nếu mẹ cô nghe lời dụ dỗ của tôi, bỏ chồng, bỏ con theo tôi, chắc khi chiếm đoạt được nàng rồi, tôi cũng sẽ chán như bao kẻ thường tình khác, nhưng vì tôi không chiếm được nàng, nên nàng trở nên thàn tượng hay đối tượng đam mê tuyệt vời. Dù tôi giết ba cô nhưng tôi vẫn kính trọng ba

mẹ cô. Hơn hai mươi năm qua, không ngày nào tôi tìm được sự an bình trong tâm hồn. Tôi sống trong lo sợ bị cô trả thù. Tôi bị lương tâm dày vò không thôi. Ngày tôi sợ nhất bây giờ đã đến, món nợ máu đến ngày tôi phải trả.

Trước mặt tôi, hình ảnh của một kẻ chiến bại đang xuôi tay đầu hàng định mệnh. Đôi mắt người đàn ông từ từ khép lại, giọt nước mắt trào ra nơi khóe.

- Ông An, ông nói đúng, nợ máu phải trả bằng máu. Nhưng món nợ ông thiếu ba mẹ cháu đã có người bằng lòng trả cho ông. Khế ước đã viết, chỉ chờ ông ký là xong.

Mắt người đàn ông bừng mở, ông chống tay xuống giường như muốn ngồi dậy, nhưng không ngồi lên được, ông mới nhớ sức khỏe còn yếu của mình.

- Cô Thảo, cô nói sao? Có người trả giúp tôi món nợ máu? Sao có chuyện đó được nhỉ? Người đó là ai? Trả bằng cách nào?

- Ông An, bây giờ đến phiên ông bình tĩnh, nghe cháu thuật lại phần nào cuộc đời cháu, nó có ít nhiều liên quan đến món nợ của ông. Rời khỏi nhà bác Cả, cháu đến sống trong cô nhi viện Nha Trang. Như bao đứa trẻ khác tại đó, cháu sống trong cô đơn và đầy mặc cảm. Vào một mùa Giáng Sinh, cháu nhận được món quà từ một người, cháu chưa từng quen biết. Món quà từ một cô bé khoảng tuổi cháu lúc bấy giờ. Trong đó có một hộp viết chì màu, một con búp-bê nhỏ và một tấm thiệp Giáng Sinh. Trên tấm thiệp, cô ấy viết: Bạn thân mến, mong bạn thích món quà nhỏ này. Gửi đến bạn với lòng thương mến của tôi. Có một Người, thương bạn nhiều hơn tôi. Vì thương bạn cô đơn, buồn phiền và tội lỗi nên Người từ chốn trời cao, bằng lòng giáng sinh làm người và chết thay cho tội của bạn, mong bạn tiếp nhận Người vào lòng để bạn không còn cô đơn nữa. Lòng thương bạn của người ấy được Thánh Kinh xác nhận: **Vì Thương Đế yêu thương nhân loại đến nỗi hi sinh Con Một của Ngài, để tất cả những người tin nhận Con Thương Đế đều không bị hư vong nhưng được sự sống vĩnh cửu.** *

Món quà từ cô bé xa lạ đó an ủi và khiến cháu suy nghĩ nhiều, rồi qua sự giúp đỡ của cô giáo, cháu nhận thêm món quà Jēsus vào cuộc đời trong mùa Giáng Sinh năm ấy. Từ đó, cháu sống trong niềm tin, trong sự thương yêu dân dắt của Thiên Chúa.

Khi còn ở quê nhà, mỗi lần bác Cả đến thăm, bác đều nhắc cháu phải phục thù cho ba cháu. Cháu thương bác Cả lắm, vì bác cứ phải sống trong mối hận thù hoài, không bao giờ tìm được sự an tĩnh cho tâm hồn. Có lần cháu nói bác bỏ qua chuyện trả thù, để việc làm của ông cho Thiên Chúa xét xử, bác giận vì nghĩ cháu hèn yếu, không thương ba cháu. Làm sao ai hiểu được cháu thương yêu ba mẹ cháu thế nào! Dù bác Cả cố tình gây trong cháu một sự hiểu lầm để phân cách mẹ cháu và cháu, nhưng làm sao bác ấy biết, có nhiều đêm cháu thầm gọi mẹ trong nước mắt, trong niềm khao khát tình mẫu tử. Cảm ơn ông đã giúp cháu hiểu mẹ cháu để giữ trọn niềm kính yêu. Khi gặp ông tại bệnh viện này, cháu giật mình vì lời bác Cả nói ngày nào vang vang trong đầu cháu: "người đó có vầng trán rộng, mũi cao, môi dày, và đặc biệt trên trái tai phải có một nốt

ruồi lớn, con phải giết nó để trả thù cho ba con, nếu con thật lòng thương ba con..."

Khi hội đồng bác sĩ quyết định giải phẫu phần ruột của ông, và người có trách nhiệm đó là cháu, cháu khổ sở vô cùng. Hơn tám tiếng trong phòng giải phẫu, không phải cháu vất vả vì chiến đấu với tử thần dành sự sống cho ông, mà phải chiến đấu với chính mình, với tình yêu và hận thù. Ra khỏi phòng giải phẫu, cháu là người, các bạn đồng nghiệp xót xa vì nghĩ cháu phải trải qua một ca giải phẫu quá gay go, nhưng họ đâu biết được cháu phải làm việc trong tinh thần căng thẳng tột độ.

- Tôi vẫn chưa biết được người nào trả nợ cho tôi và trả bằng cách nào?

- Người ấy đã trả cho ông bằng chính máu của Người. Người ấy chính là Chúa Cứu Thế Jésus. Từ cõi vô tận, Thiên Chúa đã thấy hành động nồng nỗi, gian ác của ông, nên Ngài bằng lòng giáng thế làm một hài nhi bé nhỏ mà ngày nay chúng ta kỷ niệm sự vào đời của Người. Rồi Người lớn lên, đi khắp nơi dạy về tình yêu của Thiên Chúa. Sau đó, Người

chịu chết thay cho tội lỗi của mọi người. Vì Người vô tội nên mới chết thay cho tội lỗi con người được. Nhưng Người là Nguồn Sống, sự chết không cầm giữ người được, nên Người sống lại. Người sống lại để ban cho những ai tin nhận Người sự cứu chuộc, an bình nội tâm, và đời sống vĩnh viễn bên cạnh Thiên Chúa. Ông An à, khi cháu tin nhận Chúa Jêsus, Ngài dạy cháu thương yêu mọi người trong đó có ông. Điều này khó lầm phải không ông, vì dù chi đi nữa ông cũng là kẻ thù của cháu. Những lúc cháu thèm khát tình yêu của người cha, người mẹ, cháu hận ông ghê gớm. Cháu phải cầu nguyện rất nhiều mới có thể làm theo điều Chúa dạy: "**Yêu kẻ thù nghịch và cầu nguyện cho kẻ bắt bớ**".* Khi gặp ông, cháu nhớ những tháng ngày khao khát vòng tay thương yêu của ba mẹ, cháu nhớ những lúc gặp khó khăn ước gì có ba mẹ hướng dẫn, nâng đỡ, dạy dỗ, những lúc cô đơn cần một lời thương yêu, khích lệ. Cháu hận ông, cháu muốn làm theo lời bác Cả, nhưng lúc đó Lời Chúa chỉ cho cháu thấy rằng cháu cũng là con người phản nghịch, Chúa đã tạo dựng nên cháu, đã thương yêu cứu cháu khỏi tội, đã an ủi, nâng đỡ, chăm sóc cháu suốt tháng năm qua

trong cuộc đời, vậy mà nhiều khi cháu hững hờ, chối từ tình yêu của Ngài. Trong khi Thiên Chúa đã chết thay cho tội của ông thì cháu là ai mà không chịu tha thứ, muốn trừ bỏ người mà Chúa đã chịu chết thay thế cho.

- Cô nói thật sao cô Thảo? Một con người gian ác như tôi mà Thiên Chúa bằng lòng chết thay sao?

- Vâng, cháu cũng như ông, một con người đầy tội lỗi và phản nghịch. Trước mặt Thiên Chúa không ai là người không có tội. Dù ý nghĩ sai trật, hay tội giết người cũng là tội. Là những tội nhân, chúng ta không bao giờ tự cứu mình hay cứu người khác được. Nhưng tình yêu của Thiên Chúa thật kỳ diệu, Thánh Kinh xác nhận: **Thiên Chúa tò lòng yêu thương Ngài đổi với chúng ta, khi chúng ta còn là người tội lỗi, thì Chúa Cứu Thế vì chúng ta chịu chết.***

Ông An à, Thiên Chúa là tình yêu, nên Ngài yêu chúng ta dù chúng ta gian ác, tội lỗi. Mà vì chúng ta tội lỗi nên không thể đến cùng Thiên Chúa thánh khiết được. Vì vậy, Chúa Jêsus xuống trần gian trong thân phận con người, chết thay cho tội lỗi chúng ta để khi chúng ta xưng nhận tội lỗi, xin Chúa

tha tội, và mời Ngài ngự trị trong đời sống thì được làm con Thiên Chúa, được sự sống vĩnh cửu. Chính Chúa Jêsus là món quà tình yêu Thiên Chúa ban cho con người. Chúng ta không có đặc điểm, điều kiện nào xứng đáng để được nhận món quà thương yêu ấy vì chúng ta là tội nhân. Nhưng chúng ta nhận được vì Chúa Jêsus cũng chính là món quà ân sủng. Chỉ trong Đấng Vô Tội, chúng ta mới được Thiên Chúa tha thứ tội lỗi, từ những tội tổ tông đến tội của chính mình, từ những ý tưởng tội lỗi đến những hành động tội lỗi. Vì vậy, Chúa Jêsus chính là món quà của sự cứu chuộc. Ông An à, Chúa Jêsus là Người đã trả nợ máu cho ông. Ngài là món quà yêu thương, ân sủng, cứu chuộc Thiên Chúa muốn ban cho ông từ bao nhiêu năm nay. Hôm nay, cháu tin rằng Ngài đang chờ đợi ông đến nhận món quà Ngài dành cho ông - đặc biệt trong mùa Giáng Sinh này.

Hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt khắc khổ và gầy còm của ông An:

- Thiên Chúa đang chờ đợi tôi? Ngài đã thương yêu tôi như thế, làm sao tôi trốn chạy, hờ hững với Ngài mãi được!? Cô Thảo, tôi đã nghe nhiều về câu

chuyện Giáng Sinh, nhưng hôm nay tôi mới biết được, thấy được ý nghĩa đích thực của tình yêu Thiên Chúa. Vì tôi mà Ngài hiện thân làm người...

Đêm vẫn lạnh, tuyết vẫn rơi, nhưng hơi ấm thiên đàng tràn vào căn phòng nhỏ của bệnh viện để mọi người vẫn nghe tiếng hát thiên thần từ trời cao vang dậy: **Vinh danh Thiên Chúa trời cao, bình an dưới thế cho người thành tâm.**

* Giăng 3:16

* Rô-ma 5:8

* Ma-thi-ơ 5:44

* Lu-ca 2:14

Muốn biết thêm về Chúa Cứu Thế Jēsus, mời Bạn
liên lạc với chúng tôi theo địa chỉ sau:

Mục sư Ngô Bá Tạo

Kutterweg 47

2503 Biel/Bienne

ĐT: 032 365 33 36

hoặc

MEOS/Svizzera

Hirzenbachstrasse 102

Postfach 1

8061 Zürich

Tel. 01 320 00 45

In lại với sự cho phép của

Văn Phẩm Nguồn Sống Việt Nam tại Hoa Kỳ

Cấp ngày 02 Tháng 04 Năm 2001

Hội Thánh Tin Lành Việt Nam tại Thụy Sĩ

Địa điểm thờ phượng Chúa tại từng khu vực

Phòng nhóm tại Lausanne:

Paroisse réformée de St-Jacques
Avenue du Léman 26
1005 Lausanne

Phòng nhóm tại Aarau:

Minoritaetsgemeinde der Ev. Ref. Landeskirche
Bahnhofstrasse 30
5000 Aarau

Phòng nhóm tại St. Gallen:

Evangelisch reformierte Kirchgemeinde Tablat SG
Lettenstrasse 16
9008 St. Gallen

---

*Lưu ý: Ngày và giờ thờ phượng Chúa xin liên lạc với
Mục sư theo địa chỉ trên*

PHIẾU LIÊN LẠC

Ông (Bà, Cô): _____

Địa chỉ: _____
_____

- Tôi chưa tin Chúa nhưng sau khi đọc quyển sách này tôi muốn tin nhận Ngài
- Tôi chưa tin Chúa nhưng muốn tìm hiểu thêm về Chúa Cứu Thế Jêsus
- Xin gởi cho tôi những tài liệu sau:
  - Kinh Thánh   Sách báo
  - Cassette   Tài liệu khác

Xin vui lòng đánh dấu x vào những ô thích hợp và gởi về địa chỉ:

Mục sư Ngô Bá Tạo
Kutterweg 47
2503 Biel/Bienne
ĐT: 032 365 33 36

